

เทศน์กฐิน (อุทัยธานี) วันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๖

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าหลวงปู่ฉัตร ภูริทัตโต ต.ระบำ อ.ลานสัก จ.อุทัยธานี

เราจะเริ่มพิธีนะ เราจะพูดธรรมะให้ฟังนิดหน่อยก่อน เพราะก่อนเราจะทำบุญ เราจะพูดธรรมะก่อน ธรรมะ วันนี้เราจะมาทอดกฐินกัน เหตุที่เรามาทอดกฐิน เห็นไหม หลวงตาท่านบอก ว่า ถ้าที่ไหนมีป่า พระปฏิบัติยังมีอยู่ ถ้าขาดป่า พระปฏิบัติเราจะอยู่ได้อย่างไร

ฉะนั้น สิ่งที่เรามาทอดกฐินปีนี้ เรามาทอดในป่า ป่าที่พระเราอยู่ เห็นไหม สิ่งที่อยู่ในป่า อยู่ในป่าเพื่ออะไร? อยู่ป่าเพื่อประพฤติปฏิบัติ สิ่งประพฤติปฏิบัติ ปฏิบัติไปทำไม ปฏิบัติเพื่อชำระกิเลส ฉะนั้น ชำระกิเลส สิ่งที่เราปฏิบัติแล้วอยู่จำพรรษาครบ ๑ พรรษา ไตรมาส เรามาทอดกฐินเพื่อสิ่งนี้เป็นผ้า เพื่อให้ท่านได้เปลี่ยนแปลงผ้าของท่าน

ฉะนั้น สิ่งที่เรากลับมาทอดกฐินเพื่อกุศลของเรา บุญกุศลจะเกิดขึ้นต่อเมื่อมีเจตนาที่ดี มีการกระทำที่ดี สิ่งการกระทำที่ดี ดีที่ไหน เวลาไปอยู่ป่าๆ ป่านี้เป็นแหล่งอาหารของชุมชน ป่านี้เป็นที่อยู่ของสัตว์ป่า ที่อยู่ของสัตว์ป่า สัตว์ป่ามันอยู่ในป่าของมัน แต่เราเป็นพระป่า พระป่าเรามาอยู่ป่า อยู่ป่าเพื่ออะไร? เรามาอยู่ป่าเพื่อประพฤติปฏิบัติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาจะตรัสรู้ขึ้นมา ตรัสรู้ในป่านะ ถ้าตรัสรู้ในป่าขึ้นมา เวลาเผยแผ่ธรรมๆ ไปเพื่อประโยชน์สุขของชาวโลก

ถ้าประโยชน์สุขของชาวโลก เกิดประโยชน์สุข เกิดมาได้ที่ไหน? เกิดมาได้จากหัวใจ เกิดมาธรรมในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเผยแผ่ธรรมๆ รื้อสัตว์ชนสัตว์เพื่ออะไร? รื้อสัตว์ชนสัตว์เพื่อให้เราประพฤติปฏิบัติ รื้อสัตว์ชนสัตว์ขึ้นมาให้ใจของเราเป็นธรรมขึ้นมา แต่เราทำบุญกุศล ทำบุญกุศลเพื่อสร้างอำนาจวาสนาบารมี การที่สร้างอำนาจวาสนาบารมี สิ่งนี้เพื่อประโยชน์กับเราๆ

ป่าเป็นที่อยู่ของสัตว์นะ เวลาสัตว์ป่ามันอยู่ในป่าของมัน นี่สัตว์ป่าอยู่ในป่าของมันเพื่อดำรงชีวิตของมัน ถ้ามันดำรงชีวิตของมัน เราเป็นพระ เรามาอยู่ป่าๆ อยู่ป่าเพื่ออะไร เราอยู่ป่าไม่เหมือนสัตว์ป่านะ สัตว์ป่าเวลาอยู่ป่า เขามีเจ้าหน้าที่คุ้มครองสัตว์ป่า เพราะอะไร เพราะว่ามันมนุษย์

มนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐๆ สัตว์ที่มีความฉลาดกว่า เอาสัตว์ที่ตัวใหญ่กว่าขนาดไหนมาใช้แรงงานก็ได้ เอาสัตว์ป่ามาใช้ประโยชน์อะไรก็ได้ นี่เขาคุ้มครองมัน

ฉะนั้น เราเป็นมนุษย์ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้พระป่าอยู่ป่าอยู่เขา อยู่ป่าอยู่เขา เพื่อความสงบ เพื่อความวิเวก เพื่อการชำระกิเลสในใจของเรา ถ้ามีป่ามีเขาอยู่ที่ไหน เราไปอยู่อาศัย อยู่อาศัยเพื่อบำเพ็ญตบะธรรม สิ่งที่ดีบะธรรม เห็นไหม

เรามาอยู่ป่า เห็นไหม หลวงปู่มั่น เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติท่านให้ไปอยู่ป่านั้น เขานั้น อยู่เพื่ออะไร? ถ้าเป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติมันมีความกลัว กลัวสัตว์ กลัวเสือ กลัวช้าง กลัวสิ่งต่างๆ ความกลัวนั้นทำให้เราไม่คิดออกแวกอแวออกไปภายนอก นี่สิ่งที่ไม่มีการช่วยเหลือ

หลวงตาท่านบอกว่า เวลาไปอยู่ป่า ให้สัตว์มันเป็นครูเป็นอาจารย์ เป็นผู้สั่งสอนเรา สั่งสอนเรา เห็นไหม พระนั่งอยู่ที่นี้นะ เวลาประพฤติปฏิบัติ เวลากลางวันเสียดามันเดินผ่านมา มันเดินผ่านมา ถ้าเราอยู่กับมัน สัตว์หน้าขนมันไวใจไม่ได้หรอก สัตว์หน้าขนมันอยู่ตามธรรมชาติของมัน ถ้าธรรมชาติของมันนะ แล้วเรามาอยู่กับมัน แล้วถ้ามันจะทำร้ายเราละ มันทำร้ายเรา นี่ทำให้เราไม่คิดออกนอกกลุ่มนอกทาง

ฉะนั้น เวลาสัตว์ป่ามันอยู่ของมัน มันต้องมีคนคุ้มครองดูแลมัน คุ้มครองดูแลมันเพราะมันเป็นสัตว์เดรัจฉาน มันไม่มีสติปัญญาเหมือนเรา เราเป็นพระมาอยู่ป่าอยู่เขา อยู่ป่าอยู่เขาเพื่อหัวใจของเรา เพื่อในการประพฤติปฏิบัติในใจของเรา ถ้ามันประพฤติปฏิบัติในใจของเรา มันจะปฏิบัติขึ้นมาได้มันต้องมีสติปัญญา ถ้ามีสติปัญญา ปัญญามันมาจากไหน

เราอยู่บ้านอยู่เรือนกันใช่ไหม เราก็รู้ว่าเราอยู่บ้านอยู่เรือน เรามีวิชาชีพ เราหาอาชีพของเราเพื่อประโยชน์กับเรา แต่เวลามันทุกข์มันยากขึ้นมา สิ่งที่ยังเครื่องอาศัย ยังเครื่องอาศัยมันจะช่วยเหลือเราได้ไหม? มันช่วยเหลือเราเรื่องการดำรงชีวิต แต่องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เห็นสภาวะแบบนี้แล้ว องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เสียดละในสถานะของการเป็นกษัตริย์มา ความเป็นกษัตริย์ เห็นไหม

โลกกับธรรมๆ ไร สิ่งที่เป็นโลกๆ โลกเราก็รู้ที่อยู่ สิ่งที่เป็นธรรมๆ เรามีแต่ประเพณีวัฒนธรรม เรามีสิ่งที่องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสธรรมในใจขององค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นวิมุตติสุข แล้ววางธรรมวินัยนี้ไว้ วางธรรมวินัยนี้ไว้ แล้วเราก็ศึกษามา

ปรีชาเราต้องศึกษา นี่มีปัญหาขึ้นมา ถ้าเราไม่มีปัญหามา เราจะเอาสิ่งใดเป็นแนวทางในการปฏิบัติ

เวลาเราปฏิบัติขึ้นมา ครูบาอาจารย์ท่านปฏิบัติแล้วถ้ามีสิ่งใด ท่านมาเทียบเคียงกับพระไตรปิฎก เทียบเคียงกับพระไตรปิฎกเพราะอะไร เพราะเป็นพุทธพจน์ เป็นคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่เวลาเป็นคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้วเราก็อ้างถึงนั่นเป็นธรรมๆ ด้วยวุฒิภาวะที่อ่อนค้อยของเราไป

แต่ถ้าวุฒิภาวะของเราจะเข้มแข็งขึ้นมา เห็นใหม่ นี่เพราะมีครูมีอาจารย์ เพราะหลวงปู่มั่น ท่านประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริงของท่าน ท่านได้ผลประโยชน์มาจากการอยู่ป่าอยู่เขา ท่านอยู่ป่าอยู่เขา อยู่ในความสงบความวิเวก นี่สถานที่วิเวก กายวิเวก จิตวิเวก ถ้าสถานที่วิเวก ถ้ากายมันวิเวก เวลาปฏิบัติไปถ้าจิตมันวิเวก ถ้าจิตมันวิเวกขึ้นมา มันเกิดความสุข เกิดความสุข เกิดความสงบ ทำไมเขาอยู่ของเขาได้ละ สัตว์ป่ามันอยู่ของมัน เพราะมันอยู่ตามธรรมชาติของมัน แต่เรามาอยู่ป่าอยู่เขา อยู่ป่าอยู่เขาเพราะเราเสียสละทางโลกมา

ทางโลกมันต้องแข่งขัน ทางโลกมันต้องปากกัดตีนถีบ แต่เวลาเรามาอยู่ป่าอยู่เขา เราต้องมีกิเลสกับธรรมในใจเรานี้ปากกัดตีนถีบ เวลาธรรมนี้สร้างขึ้นมามีด้วยแสนยาก แต่เวลากิเลสขึ้นมา มันสุขหัว สุขไฟในใจอยู่ตลอดเวลา กิเลสมันสุขไฟในใจอยู่ตลอดเวลา แต่ถ้าเป็นธรรมขึ้นมา จิตมันสงบขึ้นมา

เราอยู่ป่าอยู่เขา ถ้าจิตมันสงบขึ้นมา มันมีธรรมของมันขึ้นมา สมาธิธรรม ถ้ามีสมาธิธรรมนะ ถ้าออกฝึกหัดใช้ปัญญา ออกฝึกหัดใช้ปัญญา ครูบาอาจารย์ของเราท่านฝึกหัดใช้ปัญญา พอจิตท่านสงบแล้วท่านใช้ปัญญาของท่าน มันเกิดภาวนามยปัญญา ถ้าเกิดภาวนามยปัญญา มันไปทำให้กิเลสสงบเรียบร้อยเข้ามา

ถ้ามันเกิดปัญญา มันพิจารณาของมันไป ถ้ามันใช้ปัญญาแยกแยะของมันไป มันเห็นตามความเป็นจริงของมันไป เห็นใหม่ มันรู้มันนอน มันรู้มันนอนของมัน นี่สิ่งนี้ สิ่งนี้ที่เราแสวงหากัน ถ้าสิ่งนี้เราต้องอาศัย เห็นใหม่

โดยพื้นฐาน โดยธรรมชาติของโลก เด็กน้อยเกิดมา พ่อแม่ก็สั่งสอน เวลาไปโรงเรียน ครูบาอาจารย์ก็สั่งสอน เวลามันคบเพื่อนมัน มันมีชุมชนของมัน มีสังคมของมัน มันก็ฝึกหัดใช้

ปัญญาของมัน มันเจริญเติบโตของมัน อยู่ในสังคม อยู่ในโลกด้วยความเข้มแข็งของมันได้ มันดำรงชีวิตของมันได้

พระราชนะ เวลาอุปัชฌาย์อาจารย์ยกเข้าหมู่ ยกเข้าหมู่แล้ว เห็นไหม เวลาให้กรรมฐาน ๕ เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ รุกขมูลเสนาสน์ เพื่อรื้อคันลึงนี้ ถ้าวรื้อคันลึงนี้ มันก็เหมือนอนุบาลใจ คูสิ เราอายุมากขนาดไหนก็แล้วแต่ จิตใจของเราว่าแห่ว จิตใจของเรา ยิ่งอายุมากขึ้น แสงสีมากขึ้น จิตใจนี้ได้สัมผัสสิ่งต่างๆ ขึ้นมา มันสัมผัสกิเลสมาไง

สิ่งที่เป็นกิเลสตัดหาคความทะยานอยาก เห็นไหม ร่างกายก็ชราภาพไป หัวใจมันก็มีแต่ ความทุกข์ความร้อนไป แต่ในผลของวิญญูะมันยังต้องเวียนตายเวียนเกิดไปข้างหน้า มันละล้า ละล้ง ละล้าละล้งไปหมด แล้วเวลาเราจะประพฤติปฏิบัติธรรมขึ้นมาจะเริ่มต้นกันอย่างไร จะเริ่มต้นที่ไหน

แต่เพราะเราเกิดมามีอำนาจวาสนา เกิดมาพบหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านประพฤติปฏิบัติของท่านมาก่อน ถ้าวเวลาประพฤติปฏิบัติของท่านมาก่อน ท่านมีแนวทางในการปฏิบัติของท่าน ท่านได้ความสงบสังขระรับมาจากไหน ท่านได้ความสุขมาจากไหน เวลาท่านออกปฏิบัติใหม่มัน ก็เหมือนเรานี้ เหมือนกับเรานี้ เวลาเราออกจากห้อง ออกจากครัวเรือนมา เรามีสิ่งใดกังวลใจไหม? มันมีความกังวลใจเป็นธรรมดา แล้วเวลาเราปฏิบัติไปเราก็วิตกกังวลว่าเราจะขาดแคลนไปทุกเรื่อง

ความขาดแคลนนั่นมันเป็นกิเลสตัดหาคความทะยานอยาก มันมีสมุทัยเข้ามาอายุมาเหยงใจใจของเรา มันจะขาดแคลนไปไหน ในเมื่อมนุษย์ มนุษย์มันก็มีอาหารมือเดียวเท่านั้นแหละ สิ่งที่เป็นอาหารมือเดียว สิ่งใดก็ได้มาเลี้ยงชีพไว้ เลี้ยงชีพไว้เพื่ออะไร? เพราะเราเห็นแก่ศีล สมาธิ ปัญญา เห็นแก่สิ่งที่เป็นข้อวัตรปฏิบัติ สิ่งที่เป็นข้อวัตรปฏิบัติ ถ้าไม่มีข้อวัตรปฏิบัติ เราจะปฏิบัติมาจากไหน เด็กมันจะเรียนมันยังมีหนังสือ ยังมีดินสอ ยังมีปากกาเพื่อจะขีดเขียนของมัน ฝึกหัดของมัน ขึ้นมา ถ้าเราไม่มีข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา จิตใจมันเร่ร่อน จิตใจมันจะเอาอะไรเป็นที่พึ่งละ จิตใจมันจะเอาอะไรเป็นที่พึ่ง จิตใจมันก็ต้องมีข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา

แล้วข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา ถ้าเราปฏิบัติยังไม่เห็นมรรคเห็นผล ไม่เห็นเป็นความจริงขึ้นมา เราจะท้อแท้ เราจะมีคความน้อยเนื้อต่ำใจ แต่สิ่งนี้หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านปฏิบัติของท่านมา ท่านได้ผลมาอย่างนี้ ถ้าได้ผลอย่างนี้ ท่านถึงมีความจริงจังของท่าน

เวลาลูกศิษย์องค์ใดปฏิบัติแล้วมีแววต่างๆ ท่านไล่เข้าป่าๆ ไล่เข้าป่าไปเพื่อให้ค้นคว้าในใจของตัวใจ แต่ถ้ามันอยู่ในสังคม มันมีการรับผิชอบ มันเป็นเรื่องปัญหาสังคม ฉะนั้น เวลาเข้าป่าไป เข้าป่าไปเพื่อดูแลใจของเรา เราไม่ใช่เข้ามาอยู่ในป่าเหมือนสัตว์

สัตว์ป่ามันอยู่ของมัน มันมานะ ช้างมันลงมาถึงนี้แน่ะ เวลาไปอยู่ป่า ถ้ามันมีสัตว์มันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่เวลาอยู่ป่าที่มันเป็นสัตว์ป่า เห็นไหม ช้างมันลงมา มันเดินผ่านมานี้ เวลาเสือมันเดินผ่านมานี้ เวลาเสือโคร่งมันจับกวางกินข้างหลังวัดนี้ หลังศาลานี้ แล้วมันมา พรานป่าเขาไปเที่ยวป่า มันมาจับหมาเขาไปกินนะ เพราะอะไรล่ะ เพราะมีเจ้าหน้าที่คุ้มครองมัน เพราะมีเจ้าหน้าที่คุ้มครอง พวกพรานป่าเขาจะยิงมัน เขาจะทำร้ายมัน เขาก็ผิดกฎหมาย เพราะเขาก็มาหาอยู่หากินของเขาเหมือนกัน นี่สัตว์ป่ามันอยู่ของมัน โดยธรรมชาติของมัน

เราเป็นมนุษย์นะ ไม่ใช่ว่าพระอยู่ป่าๆ แล้วมันจะดีไปหมดใจ พระอยู่ป่า โยมก็อยู่ ชุมชนแถวนี้เขาก็อยู่ป่าเหมือนกัน เขาก็หาประโยชน์จากป่านี้ ป่านี้เป็นแหล่งอาหาร เป็นต้นน้ำลำธารหล่อเลี้ยงสังคม แม้แต่ป่าธรรมชาติของโลกมันก็ได้ประโยชน์จากป่า เราเป็นปัญญาชน เราได้เสียดละโลกมา แล้วเรามาอยู่ป่าของเรา เราไม่ได้อยู่ป่าเพื่อให้เราเอาป่านั้นมาเป็นคุณงามความดี เรามาอยู่ป่านั้น อาศัยป่านั้นเป็นที่อยู่อาศัย แล้วฝึกฝนตนเอง ฝึกฝนหัวใจของเรา เรามาอยู่ป่าเพื่อฝึกฝนใจของเรา เราไม่ใช่อยู่ป่าเพื่อจะเอาความอยู่ป่านั้นเป็นเป้าหมาย เรามาอยู่ป่านี้เพื่อต้องการหัวใจของเราเป็นเป้าหมาย หัวใจของเรามันมีคุณค่ากว่าทุกๆ อย่าง ถ้ามันมีคุณค่ากว่าทุกอย่าง เวลา มันทุกข์มันยาก มันทุกข์ยากมาจากไหน

เวลาเกิดนะ นี่เครื่องหมายของคนดี ความกตัญญูทเวทเป็นเครื่องหมายของคนดี เรามีพ่อแม่ แม่ เราก็รักพ่อรักแม่เป็นธรรมดา เรามีปู่มีย่า มีชาติมีตระกูลของเรา เราเลี้ยงดู เราดูแล เรามีความห่วงใย เรามีการบำรุงรักษา นี่กตัญญูทเวทเป็นเครื่องหมายของคนดี สิ่งที่เป็นคนดี เป็นคนดีแบบโลกใจ ถ้ามีความกตัญญูทเวท เพราะอะไร เพราะถ้ามันมีจิตของเรา เรามีความรู้สึกรู้สึกของเรา เราถึงมีความกตัญญูทเวท แต่ถ้าเราไม่มีตัวเราล่ะ เราไม่มีสติของเราล่ะ ไม่มีปัญญาของเราล่ะ เราจะเอาความกตัญญูทเวทมาจากไหน

ถ้ามีความกตัญญูทเวท เห็นไหม มันมีจิต มีจิตก็มีตัวตนเราใจ ถ้ามีตัวตนของเรา เรามีสติ มีคำบริกรรมของเรา มีปัญญาอบรมสมาธิของเรา ถ้าเราใช้ปัญญาอบรมสมาธิขึ้นมา ถ้าจิตมันสงบลง จิตมันสงบลง เราจะมีความสุข

ความกตัญญูกตเวทีเป็นเครื่องหมายของคนดี แต่เวลาจิตสงบแล้วเราเริ่มฝึกหัดใช้ปัญญา มันจะเป็น โสคาปัตติมรรค ถ้าเป็น โสคาปัตติมรรค องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีมรรคมีผล ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตามความเป็นจริง แต่ของเรา เราฝึกหัดๆ ถ้ามันฝึกหัด ได้ ฝึกหัดได้มันก็จะเป็ผลงานของเรา ถ้าเราฝึกหัดไม่ได้ละ ฝึกหัดไม่ได้ เราบวชมา เห็นไหม บวชมาเพราะเห็นภัยในวัฏสงสาร เราพยายามบวชมาเพื่อให้ภพชาติมันสั้นเข้า ภพชาติสั้นเข้านะ

นี่เรามีความกตัญญูกตเวที เราคิดถึงพ่อคิดถึงแม่ของเรา เพราะพ่อแม่เป็นผู้ให้ชีวิตนี้มา แต่ ตัวเราละ จิตของเราละ ถ้าจิตของเรา เห็นไหม เรามีจิตของเรา ถ้ามีจิตของเรา จิตตัวนี้มันเวียนว่าย ตายเกิด ความเวียนว่ายตายเกิดมันมาจากไหน? มันมาจากเวรจากกรรม ถ้ามันมีเวรมีกรรมของมัน เห็นไหม เวรกรรมอันนี้มันเป็กรรมเก่า กรรมใหม่ เพราะกรรมเก่า เรามีกรรมของเรา มีกรรมเก่า กรรมเก่ามันถึงทำให้เราเกิดมา เห็นไหม

เราเป็นมนุษย์ ถ้าเราเป็นมนุษย์ เป็นมนุษย์ที่ดี มนุษย์ก็ยังมีสำนึกถึงตัวตนของเรา ถ้าเป็น มนุษย์แล้วไม่สำนึกถึงตัวตนของเรา มันจะไปไหนละ? มันก็เหมือนสัตว์ไง เราอยู่กับสัตว์ สัตว์ เจริญงาน เห็นไหม สัตว์เจริญงานทำไมถึงเป็นสัตว์? มันเป็สัตว์เพราะมันเกิดในสถานะความ เป็นสัตว์ มันถึงมีสถานะอย่างนั้น โดยธรรมชาติของมัน

เราเกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์ที่ว่ามีปัญหาๆ ถ้าปัญญาของเราเกิดขึ้น ความเป็นจริงของเรา เกิดขึ้น มันมีปัญหาเกิดขึ้น ถ้าปัญญาเกิดขึ้น นี่มนุษย์ สิ่งที่ว่าสัตว์มันปฏิบัติไม่ได้ มันปฏิบัติไม่ได้ มันทำคุณงามความดีของมันได้ คุณงามความดีก็ทำได้แค่คุณงามความดีของมัน แต่ถ้าเราเป็น มนุษย์ละ เป็นมนุษย์มันมีสติปัญญา ปัญญาของเราย้อนกลับมาที่เรานี้ ถ้าย้อนกลับมาที่เรานี้ สิ่ง ที่เราปฏิบัติมันก็จะได้ผลขึ้นมา ถ้ามันไม่ได้ผลขึ้นมา มันไม่ได้ผล เราก็บวชมาเพื่อให้ภพชาติสั้นเข้า ถ้ามันสั้นเข้าได้ มันก็เป็ธรรมชาติอันนั้น มันเป็ความจริงอันนั้น นี่พูดถึงกรรมไง

ฉะนั้น ถ้ากรรมอันนั้น เพราะสงฆ์ เพราะผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ในธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าว่า ถ้าอยู่จำพรรษาแล้วให้ทอดกฐิน ทำบุญเพื่อสิ่งที่เป็นปัจจัยเครื่องอาศัย ปัจจัยคือปัจจัย ๔ เพื่อใครเพื่อจิวนั้น ถ้าเพื่อใครเพื่อจิวนั้น เป็บุญกุศลของเรา

ท่านได้อยู่ป่าอยู่เขาของท่านมา ท่านประพฤติปฏิบัติของท่านมา ท่านทำความเป็นจริงของ ท่านมาเพื่อประโยชน์กับเรา ถ้าเป็ประโยชน์กับเรา ประโยชน์กับเราที่ไหน เพราะเราได้

ทอดกฐิน ถ้าเราทอดกฐินของเราเพื่อประโยชน์กับเรา เป็นความจริงของเรา สิ่งนี้เป็นประโยชน์กับ
เราเนาะ ถ้าเป็นไปได้ เอวัง